

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Redactor-proprietar: **I. S. CODREANU**Licențiat în Drept și științe de Stat
Avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla, . 45 lei

6 luni 20 „

3 luni 10 „

Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

**Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet**

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, **CALEA RAHOVEI**

Lângă Palatul Justiției

TELEFON № 16/98 —

NOU.—A apărut: *Serieri de Drept* vol. I, partea I, de d-l D. N. Comșa, cuprinzând Drept public, constituțional, administrativ și anume: Principiul separațiunii puterilor.—Contenciosul administrativ.—Contenciosul administrativ față de art. 130 din Constituție.—Art. 7 § 5 din Constituție.—Tribunalele și Curțile sunt datorare să nu aplice o lege neconstituțională.—Persoanele morale.—Proiectul de lege din 1904 pentru regularea și consolidarea dreptului concesiunilor de a exploata petrolul și ozocerita pe proprietățile particulare.—Dacă funcționarii cu retribuțiune supusă la rețineri, puteau obține pensie în virtutea legii din 10 Mai 1893, când nu se dovedea că în fapt, reținerile s-au efectuat.—Proprietatea minelor în legislația Română.—Carierele din Dobrogea sunt proprietatea Statului. Depozit la *Curierul Judiciar*. Preț 8 lei.

S U M A R

— Un răspuns relativ la o Notă, de d-l Ștefan Stătescu, însoțit de o Notă ca răspuns a d-lui profesor I. Tanoviceanu.

— *Cuvântarea ținută de d-l avocat D. N. Comșa din partea Baroului de Ilfov la înmormântarea regretatului Horia Rosetti.*

JURISPRUDENȚA:

— Casație s. I: *C. Petrescu cu Teodora și N. Dumitrescu-Câmpina* (Faptul unui ziar de a oferi abonațiilor săi premii cari li se atribuiesc prin tragere la sorți constituie o loterie, deci un joc la noroc, pentru care legea prin art. 1636 c. civ. nu dă nici o acțiune în justiție);

— Casație s. II: *Preotul D. Mihăilescu cu Iorgu Pavel Sava și N. Ionescu* (Art. 403 pr. civ. care prevede termenul până când se poate face o contestație la executare se aplică și la contestațiile făcute de terțile persoane);

— Casație s. II: *Emil Frischauer cu Contesa Paulina de Hessestein* (Rekursul făcut în contra unei sentințe a Trib. care a respins acordarea executorului unei hotărâri streine, pentru a fi executată în țara noastră, este de competența s. întâia a Casației de a fi judecat);

— Curtea de apel Buc. s. I: *Ștefania D. Giuvăru cu Ministerul de finanțe* (Despre stabilirea pensiunilor prevăzute de art. 3 al. a din legea pensiunilor);

— Trib. Dorohoi: *Lupu sin Aron Pitaru* (Amenzile din legea învoielor agricole se transform în închisoare. Art. 399 c. pen. e generic și aplicându-se la toate textele din codul penal, cu o Notă de d-l S. Scriban);

— Judecătoria Ocol. I Galați: *Iosif M. Solomon cu Banca M. Șapira* (Dacă o poprire poate fi ordonată sau menținută în timpul moratorului).

Rezumatul Jurisprudenței Curții noastre de Casație

Casație s. I: No. 1: Prescripțiune. — Dacă împărțeau se poate cere contra aceluia care opune prescripțiunea. — Art. 729 și art. 1946 c. civ.; **No. 2:** Prescripția de 10 ani. — Scopul ei. — Improprietățile locurilor cu o întindere de pământ mai mare decât cea cuvenită. — Obligația locurilor de a restitui prisosul. — Dacă ei se pot libera de această obligațiune decât prin prescripția de 30 ani.

Casație s. II: No. 1: Drept electoral. — Comună jurată. — Formarea listelor electorale. — Deciziile consiliului comunal. — Neaprobabilitatea lor. — Art. 24 l. permanentei listelor electorale; **No. 2:** Repaos duminical. — Infrațiune. — Constatare. — Jeandarm. — Ofițer competent. — Art. 10 l. repaosului duminical; **No. 3:** Hotărâre penală. — Circumstanțe atenuante. — Neamănarea anume în ce consistă ele. — Dacă se poate cere casarea. — Pasiunea jocului de cărți. —

Dacă constituie o scuză care apără de pedeapsă. — Soluție negativă; **No. 4:** Revizuire în casație. — Materie criminală. — Neadmisibilitate. — Art. 429 și 442 pr. pen.; **No. 5:** Jurați. — Chestiuni. — Precugetarea și pandirea. — Circumstanțe deosebite. — Chestiuni deosebite. — Art. 227, 228, 367 și 284 pr. pen. **No. 6:** Competința penală a tribunalului. — Ofițer de stare civilă. — Faptul prev. de art. 62 și 54 c. civil.

Casație s. III: No. 1: Curte de Conturi. — Competință. — Cerere de prescripție a dărilor comunale. — Art. 6 legea constat. contrib. directe și art. 130 l. contabil. statului; **No. 2:** Taxe succesoriale. — Decizie ministerială. — Comunicarea ei prin agenți administrativi. — Valabilitatea comunicării. — Moștenitor interzis — Comunicare făcută în persoana consiliului său judiciar. — Art. 322 pr. civ. și 66 l. timbrului; **No. 3:** Urmărire din partea statului. — Amendă. — Grade de urmărire. — Aplicarea lor. — Întreruperea prescripției. — Neadmiterea altui mod de întrerupere. — Art 9 l. urmărire.

UN RASPUNS RELATIV LA O NOTA

Domnule Director,

În No. 29 al ziarului dv. din 14 Aprilie a. c. ați publicat Deciziunea Curții de Casație No. 56 din 14 Ianuarie a. c. însoțită de o adnotație a d-lui Profesor Tanoviceanu.

Subsemnatul, parte în acel proces, având de relevat câte-va observațiuni asupra acelei note, am onoarea vă ruga să bine-voiți a publica în unul din cele mai apropiate numere a'e ziarului D-voastră aci alăturata scrisoare ce adresez d-lui Tanoviceanu.

Primiți vă rog d-le Director stima mea.

St. Stătescu

Stimate D-le Profesor,

Ori care ar fi motivul care te-a hotărât să adnotezi Deciziunea Curții de Casație No. 56 din 14 Ianuarie a. c. și publicată în *Curierul Judiciar* No. 29 din 14 Aprilie curent... «*Merci*» și Și mă simt cu atât mai mult dator să-ți mulțumesc, cu cât „gestul” acesta venit din partea d-tale, are pentru mine o importanță, pe care nu ar fi putut-o avea, dacă ar fi venit el de la ori care altă persoană.

Da-mi voie însă să nu insist mai mult asupra acestui detaliu, pentru că mă tem să nu fiu bânuir, că formăm împreună o societate de admirație mutuală, sau o societate pe punctul de a se disolva, din cauza animosității dintre ce cei o compun. Iată de ce mă grăbesc a intra de a dreptul în expunerea celor câte-va observațiuni, ce mi-a sugerat «*Nota*» cu care ai bine-voit a face să se însoțească publicarea sus zisei deciziuni.

Știu că nu place nimănui ca să se vadă criticat în public, și cu atât mai puțin celor cari sunt, sau se cred necontrolabili. — După părerea mea însă, înalta Curte de Casație dacă nu are de asupra sa nici un alt control hierarhic, cată să primească discuția publică a celor competenți, căci în secolul în care trăim, suveranitatea și inviolabilitatea sunt cuvinte goale, față de opinia publică, căreia trebuie să ne închinăm cu toți, fără rezervă și deci fără a murmura.

Forța brutală nu mai poate atrage, astăzi, respect și admirație din partea nimănui; din potrivă, forța morală singură, constituie adevărata autoritate și aureolă, numai în această forță rezidă astăzi prestigiul real și necesar al ori căreia din indivizii sau Corpuri constituite; — Exemplu :

Legile moderne recunosc părților litigante, dreptul de a recuza pe acei cari ocupă fotoliul de judecător, dar de câte ori nu s'a văzut renunțându-se dela cel mai caracterizat motiv de recuzare, și din contră stăruindu-se până la ofensă, în cele mai slabe motive ce se pot produce în asemenea materie.

Din toate acestea cred că am învederat în de ajuns, convingerea ce am, și anume :

Că cine se supără sau refuză discuția faptelor sau actelor sale, dovedește printr'aceasta chiar conștiința vulnerabilității sale.

Iată de ce sper că această critică a d-tale, deși o recunosc destul de amară va readuce înalta Curte la adevăratele teorii, recunoscând că aci a fost numai o deciziune de speță, iar nu de jurisprudență.

Și acum

«... passons sévère du grave au doux... du plaisant au sévère...»

Nota d-tale începe cu aceste cuvinte :

«Ca probleme juridice însemnate, ea (deciziunea) nu prezintă nici una, credem însă că

«este bine să facem câteva observațiuni, sub alte «puncte de vedere...»

Când intri însă în aceste observațiuni, constăți :

1. Că judecătorii nu au ținut nici o socoteală de arătările părții civile ;

2. Că faptele au fost examinate cu multă neglijență ;

3. Că s'au denaturat fapte nesusceptibile de apăsare ;

4. Că Curtea de casație apără «*in zadar*» instanța de fond spunând că erorile strecurate în sentință nu denaturează faptele și nu schimbă probele ;

5. Că Curtea de casație continuă *jurisprudența sa de indulgență* față de instanțele de fond, spre a evita casarea pentru omisiuni și nemotivări substituind «*cu dela dânsa*», aceia ce lipsește în sentința supusă la judecata de casare. Căci Curtea de casație găsește suficient ca să se respingă recursul, pe baza motivului stereotipic din sentința de fond :

«Având în vedere *toate* indiciile...» deși recursul, constăți d-ta, tocmai de aceasta se plângea... că nu s'au avut «*toate*» în vedere.

În fine, și aceasta este, cred, cea mai durosă din observațiile d-tale.

6. Că Curtea de casație spune, că omisiunea făcută de instanța de fond de a se pronunța asupra cererii subsidiare, nu este esențială «*de oarece tindea a stabili o simplă presumpțiune de culpabilitate, iar nu o dovadă completă*».

Și d-ta faci următoarea exclamație, asupra acestui mod de a judeca al instanței noastre supreme :

«*Cum se poate ca cea mai înaltă autoritate «judecătorească, să-și motiveze astfel hotărârile «sale ? !»*

Și cu drept cuvânt, căci și eu când am citit această parte a deciziunii înaltei Curți, mi-am zis ca și d-ta :

Ce vor zice tinerii noștri magistrați, față cu această nouă teorie, așezată cu atâta violență și neșovăire, de acei chemați a ne învăța adevăratele teorii ? ! Căci ce este presumpțiunea în penal, dacă nu dovada ? !

Dar în sfârșit...

Toate acestea nu sunt oare probleme juridice însemnate precum zici la începutul notei d-tale ?

Eu îți mărturisesc sincer, d-le Profesor, nu văd ce se putea găsi mai important de relevant într-o judecată, decât călcarea datorii judecătorelui, punând în locul acestei sfinte obligațiuni... voința sa.

Se vede că ne-am depărtat de acele vremuri fericite, în cari se striga cu încredere: «*piară lumea dar să se facă dreptate*» pentru ca vocea autorizată a unui profesor de Universitate să ne strige dela cutredă :

Toate acestea nu sunt probleme însemnate!!!!. Fără îndoială că trebuie să ne înțelegem asupra sensului cuvintelor.

Ah! dar mai erau în cadrul acestei judecăți și alte probleme cari ar fi meritat atențiunea d-tale și acestea asemeni destul de însemnate, după părerea mea, pe care nu le-ai observat poate, și asupra cărora 'mi voi permite eu să 'ți atrag competența și bine voitoare a d-tale atențiune. Acesta este de altfel singurul și adevăratul scop al acestei scrisori ce 'mi am luat permisiunea de a 'ți adresa :

A.

Partea civilă în delictele de competența Judecătorilor de Ocoale, este ca partea civilă ordinară de care vorbește procedura penală veche, sau prin legea această specială, trebuie să se recunoască o derogățiune la dreptul comun dându-se nu numai dreptul de punere în mișcare, dar chiar exercițiul acțiunii publice? și ca consecință :

Recursul meu ca parte civilă, ar fi avut de efect să ducă mai departe, numai chestiunea civilă, sau la instanța de trimitere avea să se reia în judecată și partea penală?

În exemplarul cu motivele de casare depuse la dosarul cauzei am pus formal această chestiune și chiar începusem să pledez fundamentul acestei theze, când d-l Președinte m'a oprit, spunându-mi :

«Această chestiune o veți desvolta la instanța de trimitere, dacă se va admite recursul».

Lucrul acesta, cum să înțeleg, că și ceia ce pledasem era inutil; și că aparătorul inculpaților n'a găsit nimic, toate că bătu asupra motivelor 2 și 3; Cu toate că d-l Procuror a recunoscut, că nepronunțarea instanței de fond asupra cererilor subsidiare este o omi-

siune esențială, recursul mi-a fost respins, după o foarte scurtă deliberare.

Chestiunea însă rămâne întreagă și o cred destul de importantă și ca nouitate și ca teorie, pentru ca să vă rog să o examinați și D-voastră ;

«Le pourvoi est un acte de l'exercice de l'action publique...» zice F. Hélie în tratatul său de Instrucțiune Criminală (V. 8, p. 373. No. 3904) și cu drept cuvânt, căci în această materie nu este decât o singură alternativă : punerea în mișcare sau exercițiul acțiunii publice ; — or prin sistemul nouilor legi ale judecătorilor de ocoale încă dela 1894 s'a dat părții civile dreptul de apel cu efect penal, aceasta însemnează că i s'a dat chiar exercițiul acestei acțiuni.

Acelaș sistem era și sub vechiul regim al procedurii penale din 1865 în materie silvică, de oarece prin art. 176, 178 și 196 se dedea administrațiunilor silvice dreptul de a pune în mișcare acțiunea publică, cum și de a apela, fără să se vorbească nimic și de vre-un drept de recurs cu efect penal, și cu toate acestea, Înalta Curte nu i l'a refuzat nici odată ; — Mai mult de cât atât, în 1882 când sa legiferat primul cod silvic s'a prevăzut formal acest drept.

De ce ar fi altfel în materia noastră ?

B.

Eu mai cred, că în sfera punctelor de drept în decizia în chestiune, se mai coprinde încă o problemă destul de însemnată, și asupra căreia îmi permit asem-ni să atrag atențiunea d-tale.

Problema este următoarea :

Ordonanța de trimitere a judelei instructor nu are ea față de instanța de fond decât puterea de a seiza această instanță? Considerantele sale, sau altfel zis, indiciile relevante în sarcină, nu servesc la nimic, nu obligă pe judecătorul de fond să le aibă în vedere, să le discute și să se pronunțe asupra lor, dacă au sau nu vreo valoare asupra convingerii sale?

D-ta ai relevat și cu drept cuvânt, între criticele ridicate acestei judecăți, ba încă la prima linie, că Judecători nu a ținut nici o socoteală de spusele părții civile, afortiori sper că veți fi lui de înstare.

Într-o altă ocazie, că spusele Judecătorilor de fond asupra cererilor subsidiare este o omi-

Da-mi voie însă să nu insist mai mult asupra acestui detaliu, pentru că mă tem să nu fiu bănuț, că formăm împreună o societate de admirație mutuală, sau o societate pe punctul de a se disolva, din cauza animosității dintre ce cei o compun. Iată de ce mă grăbesc a intra de a dreptul în expunerea celor câte-va observațiuni, ce mi-a sugerat «*Nota*» cu care ai bine-voit a face să se însoțească publicarea sus zisei deciziuni.

Știu că nu place nimănui ca să se vadă criticat în public, și cu atât mai puțin celor cari sunt, sau se cred necontrolabili. — După părerea mea însă, înalta Curte de Casație dacă nu are de asupra sa nici un alt control hierarhic, câtă să primească discuția publică a celor competenți, căci în secolul în care trăim, suveranitatea și inviolabilitatea sunt cuvinte goale, față de opinia publică, căreia trebuie să ne închinăm cu toți, fără rezervă și deci fără a murmură.

Forța brutală nu mai poate atrage, astăzi, respect și admirație din partea nimănui; din potrivă, forța morală singură, constituie adevărata autoritate și aureolă, numai în această forță rezidă astăzi prestigiul real și necesar al ori căreia din indivizii sau Corpuri constituite; — Exemplu :

Legile moderne recunosc părților litigante, dreptul de a recuza pe acei cari ocupă fotoliul de judecător, dar de câte ori nu s'a văzut renunțându-se dela cel mai caracterizat motiv de recuzare, și din contră stăruindu-se până la ofensă, în cele mai slabe motive ce se pot produce în asemenea materie.

Din toate acestea cred că am învederat în de ajuns, convingerea ce am, și anume :

Că cine se supără sau refuză discuția faptelor sau actelor sale, dovedește printr'aceasta chiar conștiința vulnerabilității sale.

Iată de ce sper că această critică a d-tale, deși o recunosc destul de amară va readuce înalta Curte la adevăratele teorii, recunoscând că aci a fost numai o deciziune de speță, iar nu de jurisprudență.

Și acum

«... passons sévère du grave au doux... du plaisant au sévère...»

Nota d-tale începe cu aceste cuvinte :

«Ca probleme juridice însemnate, ea (deciziunea) nu prezintă nici una, credem însă că

«este bine să facem câteva observațiuni, sub alte «puncte de vedere...»

Când intri însă în aceste observațiuni, constăți :

1. Că judecătorii nu au ținut nici o socoteală de arătările părții civile ;

2. Că faptele au fost examinate cu multă neglijență ;

3. Că s'au denaturat fapte nesusceptibile de apăsare ;

4. Că Curtea de casație apără «*in zadar*» instanța de fond spunând că erorile strecurate în sentință nu denaturează faptele și nu schimbă probele ;

5. Că Curtea de casație continuă *jurisprudența sa de indulgență* față de instanțele de fond, spre a evita casarea pentru omisiuni și nemotivări substituind «*cu dela dânsa*», aceia ce lipsește în sentința supusă la judecata de casare. Căci Curtea de casație găsește suficient ca să se respingă recursul, pe baza motivului stereotipic din sentința de fond :

«Având în vedere *toate* indiciile....» deși recursul, constăți d-ta, tocmai de aceasta se plângea.... că nu s'au avut «*toate*» în vedere.

În fine, și aceasta este, cred, cea mai dureroasă din observațiile d-tale.

6. Că Curtea de casație spune, că omisiunea făcută de instanța de fond de a se pronunța asupra cererii subsidiare, nu este esențială «*de oarece tindea a stabili o simplă presumpțiune de culpabilitate, iar nu o dovadă completă*».

Și d-ta faci următoarea exclamație, asupra acestui mod de a judeca al instanței noastre supreme :

«*Cum se poate ca cea mai înaltă autoritate «judecătorească, să-și motiveze astfel hotărârile «sale ? !»*

Și cu drept cuvânt, căci și eu când am citit această parte a deciziunii înaltei Curți, mi-am zis ca și d-ta :

Ce vor zice tinerii noștri magistrați, față cu această nouă teorie, așezată cu atâta violență și neșovăire, de acei chemați a ne învăța adevăratele teorii ? ! Căci ce este presumpțiunea în penal, dacă nu dovada ? !

Dar în sfârșit....

Toate acestea nu sunt oare probleme juridice însemnate precum zici la începutul notei d-tale ?

Eu îți mărturisesc sincer, d-le Profesor, nu văd ce se putea găsi mai important de relevant într-o judecată, decât călcarea datoriei judecătorești, punând în locul acestei sfinte obligațiuni... voința sa.

Se vede că ne-am depărtat de acele vremuri fericite, în cari se striga cu încredere: *«piară lumea dar să se facă dreptate»* pentru ca vocea autorizată a unui profesor de Universitate să ne strige dela citredă :

Toate acestea nu sunt probleme însemnate!!!. Fără îndoială că trebuie să ne înțelegem asupra sensului cuvintelor.

Ah! dar mai erau în cadrul acestei judecăți și alte probleme cari ar fi meritat atențiunea d-tale și acestea asemeni destul de însemnate, după părerea mea, pe care nu le-ai observat poate, și asupra cărora 'mi voi permite eu să'ți atrag competența și bine voitoare a d-tale atențiune. Acesta este de altfel singurul și adevăratul scop al acestei scrisori ce 'mi am luat permisiunea de a'ți adresa :

A.

Partea civilă în delictele de competența Judecătorilor de Ocoale, este ca partea civilă ordinară de care vorbește procedura penală veche, sau prin legea această specială, trebuie să se recunoască o derogățiune la dreptul comun dându-se nu numai dreptul de punere în mișcare, dar chiar exercițiul acțiunii publice? și ca consecință :

Recursul meu ca parte civilă, ar fi avut de efect să ducă mai departe, numai chestiunea civilă, sau la instanța de trimitere avea să se reia în judecată și partea penală?

În exemplarul cu motivele de casare depuse la dosarul cauzei am pus formal această chestiune și chiar începusem să pledez fundamentul acestei teze, când d-l Președinte m'a oprit, spunându-mi :

«Această chestiune o veți desvolta la instanța de trimitere, dacă se va admite recursul».

Lucrul acesta m'a făcut să înțeleg, că și ceia ce pledasem era inutil; și într'adevăr, cu toate că apărătorul inculpaților n'a găsit nimic de combătut asupra motivelor 2 și 3; Cu toate că d-l Procuror a recunoscut, că nepronunțarea instanței de fond asupra cererilor subsidiare este o omi-

siune esențială, recursul mi-a fost respins, după o foarte scurtă deliberare.

Chestiunea însă rămâne întreagă și o cred destul de importantă și ca nouitate și ca teorie, pentru ca să vă rog să o examinați și D-voastră ;

«Le pourvoi est un acte de l'exercice de l'action publique...» zice F. Hélie în tratatul său de Instrucțiune Criminală (V. 8, p. 373. No. 3904) și cu drept cuvânt, căci în această materie nu este decât o singură alternativă : punerea în mișcare sau exercițiul acțiunii publice ; — or prin sistemul nouilor legi ale judecătorilor de ocoale încă dela 1894 s'a dat părții civile dreptul de apel cu efect penal, aceasta înseamnă că i s'a dat chiar exercițiul acestei acțiuni.

Acelaș sistem era și sub vechiul regim al procedurii penale din 1865 în materie silvică, de oarece prin art. 176, 178 și 196 se dădea administrațiilor silvice dreptul de a pune în mișcare acțiunea publică, cum și de a apela, fără să se vorbească nimic și de vre-un drept de recurs cu efect penal, și cu toate acestea, Înalta Curte nu i l'a refuzat nici odată ; — Mai mult de cât atât, în 1882 când sa legiferat primul cod silvic s'a prevăzut formal acest drept.

De ce ar fi altfel în materia noastră ?

B.

Eu mai cred, că în sfera punctelor de drept în decizia în chestiune, se mai coprinde încă o problemă destul de însemnată, și asupra căreia 'mi permit asemeni să atrag atențiunea d-tale.

Problema este următoarea :

Ordonanța de trimitere a judeului instructor nu are ea față de instanța de fond decât puterea de a sezisa această instanță? Considerantele sale, sau altfel zis, indiciile relevate în sarcină, nu servesc la nimic, nu obligă pe judecătorul de fond să le aibă în vedere, să le discute și să se pronunțe asupra lor, dacă au sau nu vreo valoare asupra convingerii sale?

D ta ai relevat și cu drept cuvânt, între criticele ridicate acestei judecăți, ba încă la prima linie, că Judecători nu a ținut nici o socoteală de spusele părții civile, afortiori sper că veți fi de aceeași părere cu noi, că spusele Judecătorului de Instrucțiune, trebuie să fie luate în considerațiune prin sentința de fond.

Această chestiune este la cunoștiința mea deja după timpul când eram Judecător de Instrucțiune, și am avut chiar ocaziunea de a o discuta, plângându-mă de modul cum unii Judecători trec sub tăcere, unele indicii de culpabilitate, numai ca să ajungă mai ușor la achitarea unor inculpați; și lucrul devine cu atât mai scandalos, cu cât Judecători și mai tineri, și mai puțin experimentați, trec peste un act de autoritate ca ordonanța unui vechiu și bun Judecător de Instrucțiune, în dauna adevăratei justiții.

Eu cred că speța noastră, căreia d-voastră, i-ați dat un examen destul de serios, ar putea servi de «model-tip» în discuțiunea acestei samavolnicii, dacă mă pot exprima astfel, din partea celor chemați să împartă justiția. Ordonanța detaiază pe două coale toate împrejurările din care Judele Instructor a găsit culpabilitatea stabilită, iar de existența delictului, nici chiar inculpați nu au ridicat vre o contestație, caci chiar dânsi au denunțat furtul autorităților, și cu toate astea Judele de Ocol nu are de cât aceste două considerante în cartea sa de judecată:

«Că din actele și dovezile cauzei nu rezultă indicii...»

«Că din actele din dosar și din toată instrucțiunea nu se constată că faptele intrunesc elementele delictului....»

Nu este așa că unul din acești doi magistrați este departe de a-și înțelege misiunea, când și-a dat în așa fel părerea sa la această judecată?

Nu este așa că de desuptul acestei judecăți, stă ceva de care justiția se resimte, și asupra căruia, cei ce se ocupă de administrația Justiției, sunt datori să intervină?

Afacerea este adusă înaintea trib. ca instanță de apel, în primă linie, și pe motivul că la prima instanță nu a fost judecată. Că nici susținerile părții civile, nici constatările oficiale din ordonanța definitivă nu au fost reținute și judecate. La Trib., însuși reprezentantul Ministerului public sprijină aceste motive, și cu toate acestea nimic nu se vede în această privință în sentința respectivă. Inutil să mai spui cele ce am propus ca motive de casare, un fapt este netăgăduit și anume:

Ordonanța de trimitere arată pe două coale, indiciile care s'au găsit suficiente ca să justifice

convingerea acestui magistrat, despre culpabilitatea celor trimiși în judecată, și cu toate că aceste indicii sunt reproduse și sprijinite și de partea civilă și chiar de Ministerul public, hotărârile ambelor instanțe nici nu le menționează.

Ei bine, nu credeți că aveți aci materie de o însemnată problemă juridică? și nu credeți că este locul să interveniți cu toată autoritatea d-v. pentru a se face o îndreptare în viitor?

Iată pentru ce mi-am permis să vă adresez aceste câteva rânduri, rugându-vă să le dați toată atențiunea d-v., de oarece este aci încă o însemnată problemă juridică.

Și acum pentru a termina, nu pot face mai bine decât să vă rog să credeți în cele mai bune sentimente, din partea aceluia care ca și d-v. nu este insuflețit de altă dorință, decât aceea de a vedea ridicându-se adevăratul prestigiu al magistraturii, «justiția fiind regina instituțiilor oricărui stat bine organizat».

1 Maiu 1913.

ȘTEFAN STATESCU

NOTA.— Mi se va permite, spre a nu lungi mult această discuțiune, să adaug câte-cu cuvinte la scrisoarea d-lui Șt. Stătescu.

Aș fi făcut, —pare-se— greșula de a afirma că deciziunea Inaltei Curți de instrucțiune nu conține probleme juridice însemnate, deși am relevat multe puncte criticabile în acea deciziune. Se adaugă că erau în cadrul acelei judecăți și alte probleme care ar fi trebuit să-mi atragă atențiunea.

Răspunsul este foarte ușor de făcut.

Am spus și persist a crede că nu se găsesc în deciziunea Curții de instrucțiune, pe care am notat-o, probleme juridice, adică chestiuni care pot să fie discutate în doctrină.

Anume, punctul cel mai grav, afirmarea că o prezumție n'ar fi în penal o dovadă care să mritie a preocupa instanțele represive, nu e o chestiune care se poate discuta, ci pur și simplu o scăpare de condei a persoanei care a redactat deciziunea Curții de instrucțiune.

De asemeni nu cred discutabil, ci pur și simplu foarte critică! sistemul instanțelor noastre supreme de a acoperi omisiunile de motivare ale instanțelor de fond, prin propria sa motivare, arătând adică ce ar fi trebuit să spună instanța de fond asupra chestiunii omise de dânsa.

Prin urmare dacă profesorul dela Universitate strigă dela catedră, că nu sunt probleme juridice însemnate, cauza este că dânsul crede că e vorba de principii iar nu de controverse, că nu numai că nu sunt probleme juridice însemnate, dar chiar nu sunt de loc probleme juridice în deciziunea pe care am notat-o.

Dar d-l Stătescu discută o chestiune juridică, anume

sunt terțiu și termenul fatal prevăzut de art. 43 privește numai pe părțile litigante, iar nu și pe terții, cari nici odată nu au putut și nici nu pot să știe de existența unei judecăți necum a unei executări, căci ceea ce călăuzit pe legiuitorul din 19 0, când a modificat procedura civilă a fost tocmai să accelereze judecățile și să închiză porțile deschise lor prin legiuirea anterioară, când putea face oricând contestație și procesele nu mai lua sfârșit. N'a fost și nici nu putea fi vorba de terțiile persoane absolut în neputință de a lua cunoștință de judecățile altora și nici de executările cari de obicei se fac prin localurile Primăriilor, și ca dovadă, că așa este, se va vedea în speță, modul de fedactare al procesului verbal dresat de portărei: că așa stau lucrurile, citez și art. 973 c. civ., spre a se vedea că ne găsim în această speță și atunci dacă convențiunile n'au efect decât între părțile contractante, care altul e dreptul de a nu i se vătămă drepturile părții — terța persoană — și a nu fi depozitat — despuat de drepturi e ei ? decât calea contestației, rămânând ca în urmă cel care are de reclamat vre un drept să și l valorifice față de mine, dar nu dela început să își despuat de drepturile mele, pentru că în urmă să revandic eu dela el.

Având în vedere deciziunea Curții de apel din Galați s. I, cu No. 32/112 adusă în recurs, din care se constată că punându-se în executare deciziunea aceleiași Curți cu No. 147/911 prin care Nicu Ionescu a fost obligat să lase în proprietatea reclamantei Maria Pavel Sava reprezentată azi prin fiul său Iorgu Pavel Sava, un loc de casă în comuna Băleni la această executare preotul D. Mihăilescu recurentul de astăzi, a făcut contestație, pe motiv că acel loc este proprietatea sa cumpărată cu act în regulă încă din 1914 și că decizia pusă în executare nu i este opozabilă, întrucât n'a luat parte la procesul asupra căruia a fost dată; Că Curtea de apel din Galați, după cererea intimatului a respins contestațiunea ca tardivă pe motiv că a fost făcută după ce s'a încheiat ultimul act de executare;

Considerând că, legiuitorul după ce prin art. 339 pr. civ. pune principul, că ori-ce executiune silită se poate contesta de cei interesați sau vătămăți prin executare, prin art. 403 arată că, contestațiile se vor putea face în tot timpul cât va ține executarea; Că odată ce, cel din urmă act al executării s'a săvârșit, nu se va mai primi nici o contestație asupra executării; că art. 473 mai arată că cel din urmă act de executare este încheierea prin care trib. va trebui să o facă, fără citirea părților îndata ce va primi procesul verbal de executare constatând săvârșirea executării;

Considerând că această dispoziție a legii este generală, căci nu face nici o distincțiune între contestațiile celor cari au figurat în judecată la fondul procesului și între ale celor care n'au luat parte la acea judecată, adică între contestațiile terțiilor;

Că dacă drepturile terțiilor sunt atinse, prin executarea care se face la fața locului, ei sunt deșteptați și având puțină să conteste executarea în timpul prevăzut de art. 43, nu se poate susține că pentru terții, dreptul de contestație ar fi nedeterminat și că acel ce execută un drept dobândit printr-o hotărâre judecătorească rămasă definitivă are a fi expus timp de 3 ani a i se contesta executarea de către cei de al treilea;

Că, de altminterlea nici nu se poate concepe o contestație la executare introdusă la o instanță care s'a devestit de executare prin jurnalul făcut în acest scop și prin care se constată că ultimul act al executării a fost încheiat așa că instanța fiind devestită de ori-ce judecată asupra executării, nu mai poate fi chemată să cerceteze și să judece pe calea contestației acea executare;

Că, Curtea de apel din Galați, judecând în speță, în

acest sens, n'a comis nici un exces de putere și n'a violat sus citatele texte de lege;

Că dar, motivul de casare este nefondat;

Pentru aceste motive, Cartea, respinge, recursul, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIEȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența de la 18 Iunie 1912

Președinta d-lui M. JULIAN, președinte

Emil Frischauer cu Contesa Paulina de Hesenstein

Execuator — Hotărâre dată de un tribunal străin civil. — Recurs în casație. — Competința secțiunii întâia — Art. 5 l. Curții de casație.

Investirea hotărârilor judecătorești date în țări străine se încuvințează de tribunalul în al cărui ocol vor avea a se executa, printr-o sentință, în urma citării părților.

Execuatorul nu este prin el însuși o măsură de executare propriu zisă, ci numai o formalitate prealabilă executării, în scopul ca o hotărâre pronunțată în țară străină să devie executorie în România în urma intervenției tribunalelor române, spre a putea ast-fel fi considerată ca un titlu ce ar putea autoriza o executare.

Prin urmare, cererea de investire a unor asemenea hotărâri, în vederea unei executări ulterioare, are natura și caracterul unui litigiu civil, când este vorba de a se acorda executatorul unei hotărâri dată de un tribunal străin civil. Este deci de competența secției întâia a Curții de casație recursul făcut contra unei decizii prin care s'a respins cererea de a se acorda executatorul unei hotărâri dată de un tribunal străin civil).

Decizia 161/912. — Declinat competența și trimis în cercetarea secțiunii I-a a Inaltei Curți recursuri dintre Emil Frischauer cu contesa Paulina de Hesenstein.

Curtea

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier C. Marinescu;

Pe d-l avocat Dem. Negulescu, care a susținut competența secțiunii a II-a; și

Pe d-l avocat B. Cernea, pentru timiteria afacerii în competența secțiunii I.

Deliberând,

Având în vedere că prin decizia No. 22 din 1912 a Curții de apel București s. I, adusă în recurs s'a admis apelul făcut de Contesa Paulina de Hesenstein în contra sentinței Trib. Ilfov s. I. No. 370 din 1911 și prin aceeași a respins cererea recurentului D-r. Emil Frischauer de a se investi cu formula executorie hotărârea trib. civil din Viena cu data de 13 Septembrie 1910, prin care zisa contesă este condamnată a plăti recurentului suma de 1.634 coroane și accesorii ca onorariu de avocat;

Considerând că după art. 5 § 1 din legea organică a

*) Acest rezumat a fost publicat în *Curierul Judiciar* No. 57,912, pag. 671.

acestei Înalte Curți, recursurile contra hotărârilor date în materie civilă sunt de competența secțiunii I a acestei Înalte Curți, afară de cele deferite prin lege celorlalte secțiuni;

Considerând ca investirea hotărârilor judecătorești date în țări străine, se încuvințează de tribunalul în al căror ocol vor avea a se executa printr-o sentință în urma citării părților; că prin urmare, cererea de învestire a unor asemenea hotărâri, în vederea unei executări ulterioare, are natura și caracterul unui litigiu civil, când este vorba că în speță de a se accuza executorul unei hotărâri date de un tribunal strein, civil;

Considerând că executorul nu este prin el însuși o măsură de executare propriu zisă, ci numai o formalitate prealabilă executării. În scopul ca o hotărâre pronunțată în țară străină să devie executorie în România, în urma intervenției tribunalelor române, spre a putea astfel fi considerată ca un titlu ce ar putea autoriza o executare;

Că numai în cazul când executorul a fost obținut și s'a procedat la executarea unei hotărâri streine, contestațiunile la executarea unei asemenea hotărâri și cele intervenite în cursul executării ar fi de competența secțiunii II a Curții potrivit § 11 al. d de sub art. 5 sus citat; că aceasta nefiind în cazul de față,

Pentru aceste motive, Curtea, declină competența și dispune trimiterea afacerii în cercetarea secțiunii I a acestei Înalte Curți.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. I

Audiența de la 4 Martie 1913

Președinția d-lui OSCAR N. NICOLESCU, prim-președinte

Ștefania D. Giuvăru cu Ministerul de Finanțe

Deciziunea civilă No. 51

Legea pensionilor. — Stabilirea pensionilor prevăzute de art. 3 al. a din legea pensionilor. — Maximul pensiei. — Dacă în cazul acestui articol, se poate acorda o altă pensie mai mare ca 9000 lei anual — Pensie de excepție acordate magistraților Curții de casație. — Condițiuni cerute pentru acești magistrați, spre a se putea bucura de această pensie de excepție. — (Art. 3 al. a din legea pensionilor).

1) După art. 3 al. a din legea pensionilor, pensia se stabilește după timpul servit adăugându-se cinci ani, iar pensia nu va fi mai mică în orice caz de 75 % din ultima retribuție a funcționarului ori care ar fi timpul servit, nici poate întrece maximum anual de 9000 lei;

Prin urmare, din momentul că pensia nu poate întrece maximumul de 9000 lei anual, și al urmașilor de 4500 lei anual cu toată adăogirea celor cinci ani, cererea de a se recunoaște unui pensionar o pensie mai mare de 9000 lei anual, nu este admisibilă nefiind întemeiată pe nici un text din legea pensionilor.

2) Deși pentru magistrații Înaltei Curți de Casație s'a prevăzut o pensie de excepție al cărui maxim este altul decât cel de 9000 lei anual, însă pentru a se obține acea pensie, se cere ca magistratul să fie pus la retragere pentru limită de vârstă, și să aibă serviți în magistratură 35 ani, din cari 10 la Curtea de casație.

Prin urmare, dacă un magistrat al Curții de casație, nu întrunește una din aceste condițiuni nu se poate bucura de pensia de excepție.

Curtea.

Asupra apelului făcut de Ștefania D. Giuvăru, contra

deciziei No. 38/12 a Comisiunii pentru constatarea și regularea drepturilor la pensie;

Având în vedere că numita prin petițiile adresate Ministerului de finanțe și înregistrate la No. 2965 și 4614 din 17 și 27 Aprilie 1912, a cerut să i se reguleze dreptul la pensie conform art. 3 al. a din legea pensionilor și anume la jumătate din suma de 1000 lei pe lună ce s'ar fi convenit soțului său D. Giuvăru, încetat din viață din cauza devotamentului pus în îndeplinirea funcțiunii sale de Consilier la Înalta Curte de casație;

Având în vedere că Comisiunea pentru constatarea și regularea drepturilor la pensie prin decizia No. 38/12 din 912, a recunoscut apei-antei Ștefania D. Giuvăru, un drept la pensie de lei 375 bruto pe lună, adică 51 % din pensia ce s'ar fi convenit decedatului său D. Giuvăru pentru 29 ani serviți la stat și care ar fi fost de 750 lei lunar și 9000 lei anual, maximum prevăzut de art. 1 litera b al. I din leg;

Având în vedere că atacându-se cu apel de către Ștefania D. Giuvăru acea decizie și susținând în fațeta Curții, că are dreptul la 5 % din cei 75 % din ultima retribuție a decedatului său soț adică 562 lei și 5 bani lunar, iar nu 500 cum se ceruse a invoca în sprijinul său certificatul Înaltei Curți de Casație No. 4035/912, care constată actul de devotament și dispozițiile art. 3 al. a combinate cu art. 2 § 6 al. III din legea pensionilor.

Având în vedere că din certificatul Înaltei Curți de Casație se constată: că starea sănătății fostului consilier D. Giuvăru lăsa de dorit și totuși el își îndeplinea funcțiunea cu o stăruință de toată lauda; că suferind fiind a luat parte la judecata recursului Minist. de Interne în procesul cu soc. comuna 8 a tramvaelor București, care a avut loc în zilele de 14, 15 și 16 Martie 1911; că în cursul sedințelor suferința sa s'a agravat astfel că și susținea forțele aspirând eter, și printr-o sforțare supra omească, pe care i-a procurat o numai devotamentului său în îndeplinirea misiunii de judecător, a putut rezista și lua parte până la sfârșitul debaterilor importante și ostentitoare ale acestui recurs, nevoind ca prin retragerea sa din cauză de boală să zădărnicească debaterile, dând loc la amânarea judecăței; că după 24 ore dela închiderea debaterilor D. Giuvăru a încetat din viață;

Considerând că din certificatul Înaltei Curți de casație constatăndu-se că fostul consilier D. Giuvăru printr-o abnegație și nătare de sine extraordinară în îndeplinirea serviciului, și-a sacrificat, în condițiuni excepționale, viața, se face dovada în mod neîndoios a actului de devotament pentru stat cerut de art. 3 al. a și este prin urmare loc la regularea pensiei în conformitate cu acest text;

Având în vedere că Ministerul de Finanțe a obiectat că chiar dacă s'ar decide ca D. Giuvăru a decedat în condițiunile art. 3 al. a din legea pensionilor încă în asemenea caz pensia convenită lui nu putea fi mai mare de 750 lei lunar și a văduvei sa e apelanta de azi mai mare de 375 lei lunar, cât i s'a recunoscut, pentru-că se opune chiar citatul articol, care prin aliniatul final prevede un maxim de 9000 lei anual;

Având în vedere că prin acest articol se prevede că pensia se va stabili după timpul servit, adăogându-i-se cinci ani, că ea nu va fi mai mică în ori-ce caz de 75 % din ultima retribuție a funcționarului, ori-care ar fi timpul servit, și că nu poate întrece maximumul anual de 9000 lei;

Considerând că față de aceste dispozițiuni pensia ce s'ar fi convenit lui D. Giuvăru, — cu toată adăogirea ce i s'ar face de 5 ani la timpul servit de 29 ani, 8 luni și 14 zile neputând întrece maximumul de 9000 lei, și al urmașilor lui, în speță al văduvei, de 4500. adică 375 lei lunar, cât i s'a recunoscut de comisiune, apelul ce a făcut de a'i se recunoaște un drept mai mare, nu este fondat pe nimic și nu i se poate admite;

Având în vedere că apelanta Ștefania D. Giuvăru a pretins că deși prin art. 3 se prevede un maxim, de

dacă partea civilă în procesele de competență Judecătorilor de pace ar avea exercițiul acțiunii publice, și spune că această problemă ar fi trebuit să-mi atragă atențiunea.

Negreșit că da, însă pentru aceasta, ar fi trebuit ca chestiunea să fi fost discutată în deciziunea curții de casă, în pe care o anotam, fiindcă o anotare nu poate să se refere de cât la punctele discutate în deciziunea anotată, și nu la toate problemele afacerii, care nu sunt discutate în decizie și pe care anotatorul nu e în pozițiune să le cunoască așa precum le cunosc părțile din proces.

De ar fi să discut chestiunea pe care o pune mai sus onor. magistrat, mărturisim că nu am fi de aceeași părere cu dânsul pentru motivele pe care le-am arătat în Cursul nostru de procedură penală de curând publicat. (Vezi No. 60 și 67). Pentru acordarea unei părți din exercițiul acțiunii publice, anume dreptul de a învesti autoritățile judecătorești, și chiar pentru dreptul de apel acordat părții civile prin legea judecătorilor de ocazie, noi suntem de acord cu legiuitorul și cu părerea d-lui St. Stătescu, însă a merge mai departe și a da întregul exercițiu al acțiunii publice părții civile, chiar în afacerile mai mici, părerea noastră e că ar fi o greșală din partea legiuitorului. Nu voim să discutăm incidental această gravă chestiune de legiferare, fie chiar de interpretare a legii, ținem însă să spunem că, după cum am scris în Cursul nostru de procedură penală, noi suntem contrariu acestei păreri extreme.

I. TANOVICÉANU

Cuvântarea ținută de d-l avocat D. N. Comșa din partea Baroului de Ilfov la înmormântarea regretatului Horia Rosetti.

Intristată adunare,

Baroul avocaților din jud. Ilfov mi-a dat mie nu numai coleg, dar prieten personal al lui Horia Rosetti, grozava sarcină de a-i spune ultimul cuvânt de adio din partea colegilor săi.

Viața și activitatea lui Horia Rosetti se poate arăta în câte-va cuvinte. A fost cavaler, om de caracter, inimă bună și mare democrat. Ca magistrat a probat nu numai cu cuvântul dar și cu fapta că el ținea ca principiul egalității tuturilor înaintea legilor, să fie în această țară o realitate. Dacă a fost silit deseori să ceară stricta aplicare a legilor a făcut-o totdeauna cu milă și durerea în suflet pentru nenorocii soartei. Ca avocat el nu avea numai fondul juridic și forma literară, semn al unei culturi alese, însă avea căldura pe care i-o da spiritul său de dreptate și dorința de a apăra pe cei nevoiași. În viața politică a fost un spirit cu totul democrat și în-

tal, un spirit leal și onest, demn urmaș al ilustruului său tată, părintele democrației Române, C. A. Rosetti.

La marea jale pe care ne-o aduce pierderea prematură a iubitului nostru coleg și amic Horia Rosetti ne rămâne însă tutulor, familiei, colegilor, amicilor, o mângâiere: Baroul își va reaminti cu mândrie că a avut printre membrii săi pe Horia Rosetti. Familia care are dreptul să poarte cu mândrie numele de Rosetti, sfânt neamului, își va aduce aminte cu mândrie și de cel care a fost iubit pentru caracterul său leal, pentru bunătatea sa și pentru principiile sale înaintate — de Horia Rosetti. Dumnezeu să-i ierte. Fie-i țărina ușoară.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. I

Audiența dela 23 Ianuarie 1913

Președenția d-lui C. R. MANOLESCU, președinte

G. Petrescu cu Teodora și N. Dumitrescu-Câmpina

Contract aleatoriu. — Definițiunea lui. — Joc. — Dacă codul civil dă vreun drept de acțiune spre plata unui debit din joc. — (Art. 1635 și 1636 c. civil).

Art. 1635 c. civ., după ce prevede că contractul aleatoriu este convențiunea reciprocă, ale cărei efecte, în privința beneficiilor și a pierderilor pentru toate părțile sau pentru una sau mai multe din ele, depinde de un eveniment necert, enumără, între alte contracte de acest fel, și jocul, iar prin art. 1636 se prevede că legea nu dă nici o acțiune spre plata unui debit din joc;

Astfel, faptul unui ziar de a oferi abonatilor săi premii cari li se atribuiesc prin tragerea sorții, constituie o loterie, deci un joc la noroc, pentru care legea prin art. 1636 c. civ. nu dă nici o acțiune în justiție *).

Decizia 65/913. — Respins recursul făcut de C. Petrescu, contra deciziei Curții de apel București s. IV No. 74/911, dată în proces cu Teodora și N. Dumitrescu-Câmpina.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l Consilier V. Bossey;

Pe d-l avocat E. Ottulescu în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-nii avocați D. N. Comșa și Stelian Popescu în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

«Violarea art. 1635 și 1636 c. civ. exces de putere și rea aplicare a art. 1636.

«Onor. Curte de apel s. IV, prin decizia ce atacăm cu recurs

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 23, pag. 257/913.

judecă că faptul administrației unui ziar de a procura abonaților premii depinzând de hazard constituie o loterie și că art. 1636 din codul civil nu dă nici o acțiune pentru loterii. Curtea respingându-ne acțiunea pe aceste considerațiuni comite un înveredat exces de putere întrucât însăși din expunerea faptelor deciziei, se vede că e vorba de un contract gratuit la care nu se poate aplica textele sus citate. Violeză art. 1635 și 1636 c. civ., întrucât aceste texte de lege au în vedere numai contractele aleatorii adică contractele oneroase, iar nu și pe cele gratuite, și face o greșită aplicațiune a art. 1636 din codul civil, articol neaplicabil la contractele gratuite.

Având în vedere că din decizia supusă recursului se constată că recurentul, la 15 Decembrie 1908, abonându-se pe un an la ziarul «Universul» care oferea abonaților săi mai multe premii, între care și un automobil marca «Ford» în valoare de 15000 lei și procedându-se la tragerea la sorți, automobilul se câștigă de recurent; Că acesta însă, crezând că automobilul nu valorează suma anunțată, a intentat acțiune civilă în contra intimațiilor, cerând să-i plătească, Teodora Dumitrescu-Câmpina în calitate de proprietară iar N. Dumitrescu-Câmpina ca Director-administrator al ziarului «Universul» suma de 15000 lei, pe care în urmă a redus-o cerând numai diferența dintre suma de 4500 lei cu care intimaii au cumpărat automobilul de la fabrică și aceea de 15000 lei anunțată ca valoare a automobilului; Că ambele instanțe de fond au respins ca neîntemeiată această acțiune.

Considerând că, pentru a respinge acțiunea, Curtea de apel motivează că faptul unui ziar de a oferi abonaților săi premii, care li se atribuie prin tragere la sorți, constituie o loterie deci un joc la noroc, pentru care legea prin art. 1636 c. civil nu dă nici o acțiune în justiție; Că Curtea de apel se pune și în ipoteza că în speță ar fi vorba de o loterie gratuită după cum susținea apelantul și totuși îi respinge acțiunea, pe motiv că prin legea loterilor din 1883 se interzice, ori-ce fel de loterie, fie ea cu titlu oneros fie cu titlu gratuit și se consideră că loteria vânzările care oferă prime sau beneficii datorite norocului și în general ori-ce operațiuni prezenta publicului și care l'ar face să spere într'un câștig datorit norocului;

Considerând că art. 1636 c. civil după ce prevede că contractul aleatoriu este convențiunea reciprocă ale cărei efecte în privința beneficiilor și a pierderilor pentru toate părțile sau pentru una sau mai multe din ele, depinde de un eveniment necert, enumera între altele contracte de acest fel și jocul, iar prin art. 1636 se prevede că legea nu dă nici o acțiune spre plata unui debit din joc;

Considerând că în speță din constatarea de fapt ale Curții de apel rezultă că recurentului, care era abonat pe un an, i s'au dat două rânduri de bonuri pentru premii, unele pentru tragerea ce s'a efectuat în luna mai și la care recurentul n'a câștigat nimic și altele pentru tragerea din luna Noembrie, când a câștigat automobilul în chestiune;

Că în asemenea împrejurări nu poate fi vorba cum pretinde recurentul de un contract gratuit căruia nu s'ar putea aplica art. 1636 ci de un contract oneros, de oarece recurentul, ca abonat la ziarul Universul, făcea în profitul ziarului un sacrificiu pecuniar pentru a participa la loterie;

Că prin urmare Curtea de apel, departe de a viola art. 1635 și 1636 c. civil, a făcut o justă aplicațiune a lor, când a respins ca inadmisibilă acțiunea recurentului, astfel că primul motiv de casare este nefondat;

Considerând că de iziunea Curții de apel menționându-se pe aplicațiunea art. 1635 și 1636 c. civ este inutil a se mai cerceta motivul II de casare, care se referă

la judecata Curții de apel în ipoteză că nu ar fi vorba de un contract oneros;

Că prin urmare recusul este nefondat și cătă să fie respins;

Pentru aceste motive Curtea respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. II

Audiența dela 29 Mai 1912

Președenția d-lui G. N. BAGDAT, prim-președinte

Preotul D. Mihăilescu cu Iorgu Pavel Sava și N. Ionescu

Contestație la executare — Termenul prevăzut de articolul 403 pr. civ. Contestație din partea unui terțiu. — Aplicarea aceluiaș termen

Art. 403 procedura civilă care prevede termenul până când se poate face o contestație la executare, se aplică și la contestațiile făcute de terțiile persoane, adică acele cari nu au luat parte la procesul asupra căruia s'a dat hotărîrea ce se execută *).

Decizia No. 146/912. — Respins în urma unei divergențe, recursul făcut de Preotul D. Mihăilescu, contra deciziei Curții de apel Galați s. I No. 32/912, dată în proces cu Iorgu Pavel Sava și N. Ionescu

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l Consilier C. Marinescu;

Pe d-l avocat Gh. Panica, în desvoltarea motivului de casare rămas în divergență;

Pe d-l avocat Dumitrescu, în combateri; și

Pe d-l Procuror general Sc. Popescu, în concluziuni pentru respingerea recursului

Deliberând

Asupra molinului de casare:

«Exces de putere și greșită interpretare a art. 413 pr. civ. combinat cu art. 41 pr. civ. și 973 c. civ. Fiind depozitat de 2 prăjini și jumătate sau 448 metri patrați loc, vatră de casă în vatra satului Băleni, în baza procesului verbal dresat de Port Trib. Covurlui în urma delegațiunei dată de către Curtea de apel, s. I, Galați, pentru aducerea la îndeplinire a deciziunei acelei Curți. No. 147/911 și a sentinței Trib. Covurlui, s. I, No. 54/910, care hotărâse că V. Ionescu să de-lase d-lui Iorgu Pavel Sava reprezentând drepturile mamei sale Maria Pavel Sava în deplină proprietate și posesiune porțiunea de teren arătată mai sus, căci acțiunea preot D. Mihăilescu n'am fost nici odată citat în instanță, și n'am luat parte nici odată la judecata dintre aceste părți, și cum eu posedam acest teren, pe care am făcut construcțiuni încă din anul 1901, în baza actului de vânzare autenticat de trib. Covurlui, s. I, la No. 130) și transcris la No. 915 din 18 Maiu 1914 deci cu 3 ani și jumătate înainte de a începe judecata între părțile enunțate mai sus, căci acțiunea la Trib. Covurlui a început în anul 1907, am făcut contestație în baza art. 403 pr. civ. Curtea de apel respingându mi contestația ca tardivă, pentru motivul că e făcută posterior încheerii ultimului act de procedură, a violat legea prin exces de putere și a interpretat greșit art. 403, de oarece eu

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 54/912 pag. 658.

9000 lei, acest maxim nu se aplică și magistraților Înaltei Curți de Casație deoarece în privința lor există un alt maxim, cel prevăzut de art. 2 § 6 al II; că dar, când e vorba de un consilier al Înaltei Curți de Casație, pentru care se prevede un alt maxim de 12000 lei anual, atunci cazul de devotament se va regula după acest din urmă maxim;

Având în vedere că prin citatul articol, introdus în 26 Martie 1909 în legea pensilor, s'a creat o pensie de excepție pentru magistrații Înaltei Curți de Casație: 1200 lei lunar pentru primul președinte și președințele de secție și 1000 lei pentru consilieri, cari s'ar găsi în următoarele condițiuni: pusi la retragere pentru limită de vârstă și având servit în magistratură cel puțin 35 ani, din care 10 la Curtea de casație;

Considerând că, prevăzându-se pentru magistrații Înaltei Curți de Casație o pensie de excepție, al cărui maxim, este altul decât cel comun de 9000 lei, pentru a beneficia de o asemenea pensie trebuie a se găsi în condițiunile specificate de lege;

Considerând că D. Giuvara nu se găsea în asemenea condițiuni, de oarece nu a fost pus la retragere din oficiu pentru limită de vârstă, nu a servit ca magistrat la Înalta Curte de Casație 10 ani, ci 6 ani, 6 luni și 17 zile, și nici în magistratură 35 ani și, prin urmare nefiind în cazul prevăzut de art. 2 § 6 al II, văduva lui nu poate reclama beneficiul pensiei de excepție;

Că desi moartea lui poate echivala cu punerea în retragere iar timpul de 10 ani ce se cere ca servit la Curtea de casație, s'ar putea socoti ca îndeplinit adăugându-se cei cinci prevăzuți de art. 3 al a, totuși nu se poate găsi în dispoziția de excepție, de oarece nu avea 35 ani în magistratură;

Având în vedere că apelanta a mai susținut că nu cere pensia pe baza art. 2 § 6 al. II pentru a fi îndeplinite condițiile prevăzute de el ci conform art 3 al a, și dacă se invoacă și acel articol este pentru a ști care este maximul la care urmează a se calcula cei 7,0% din ultima retribuțiune de care vorbește art 3 al a. întru cât maximul de 9000 lei din acest text nu este aplicabil magistraților Înaltei Curți de Casație;

Considerând că cerându-se pensia conform art. 3 al a și acest articol fixând prin dispoziția finală maximul de 9000 lei, nu se poate admite în favoarea lui D. Giuvara și a văduvei sale un alt maxim și anume cel din art. 2 § 6 al II, pentru că prin acest articol sau altă dispoziție din legea pensilor nu s'a adus nici o modificare regulii generale a maximului de 9000 lei pus în articolul 3;

Că desi art. 2 § 6 al II a fost introdus posterior, în 26 Martie 1909, și nu s'a avut în vedere, la alcătuirea legii generale a pensilor și a fixării maximului de lei 9000, pensia de excepție a magistraților Înaltei Curți de Casație totuși nu se poate admite pentru acești magistrați un alt maxim decât cel de 9000 lei pentru că a procede alt-fel, ar fi a se adăoga pe cale de interpretare la art. 3 din lege ceea ce nu este permis, mai cu seamă într-o asemenea materie unde totul este de strictă interpretare;

Considerând că, față de cele expuse stabilindu-se că fostul consilier D. Giuvara, cu toate că a încetat din viață printr'un act de devotament, nu putea avea ca pensie întrucât nu se găseau îndeplinite condițiunile din art. 2 § 6 al. II, mai mult de maximul de 9000 lei anual și de 750 lei lunar, iar văduva sa, apelanta de azi mai mult de maximul de 4500 lei anual și de 375 lei lunar, cât i s'a recunoscut de comisiune, apelul ce a făcut este nefondat și cată a fi respins;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge etc

(ss) Oscar N. Niculescu; V. Antinescu; St. Mladovcanu; D. Mavrodin; Ef. Antonescu.

Greffier (s) N. Broțianu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI DORHOI

Audiența de la 27 Februarie 1913

Președinția d-lui M. D. BALASAN judecător
Sintința Corecțională No. 543

Amendă. — Transformarea ei în închisoare. — Dacă art. 399 din codul penal se aplică la toate textele din codul penal?

Amenzile din legea învoielor agricole se transformă în închisoare.

Articolul 399 din codul penal e generic și se aplică la toate textele din codul penal.

Tribunalul.

Ascultând pe d-l avocat G. G. Tomaziu, care susține că amendă din art. 110 din legea învoielor agricole nu se transformă în închisoare; și

Pe d-l avocat S. R. Scriban, care a susținut că articolul 399 din codul penal se aplică numai la textele care prevăd pedeapsă nu și la art. 28 și 31 din c. penal

Deliberând,

Având în vedere apelul făcut de Lupu sin Aron Pitaru contra cărții de judecată No. 1/913 a d-lui Judecător rural al ocolului Darabani:-

Având în vedere instrucțiunea urmată în cauză;

Considerând că în ce privește motivul invocat de apelant că amendă pronunțată după legea învoielor agricole nu se poate transforma în închisoare pentru motivele că această lege specială nu prevede aceasta, iar prin analogie nu se poate opune că și arendașilor și proprietarilor se poate aplica dispozițiunile art. 28 c. p. această apărare tribunalul o înlătură pe considerentele prevăzute în cartea de judecată atacată cu apel, pe care o adoptă în total:

Considerând că în ce privește chestiunea că art. 399 c. pen nu se referă de cât la textele care prevăd pedeapsă și nu și la art. 29 și 30 c. p. după care în caz de insolabilitate amendă se înlocuiește prin închisoare această chestiune tribunalul de asemenea o înlătură întru cât art. 399 c. p. este generic și se referă la toate textele din acel cod;

Pentru aceste motive, tribunalul respinge etc

(ss) M. Balassan; C. Radovici

NOTĂ. — Față de art. 110 din legea învoielor agricole, socotim că amendă se transformă în închisoare și atunci când condamnatul e un arendaș sau proprietar, căci, cu toată redacțiunea obscură a textului, nu credem că o atare concepțiune să fi putut exista în spiritul legiuitorului care caută să ocrotească tocmai pe săteni. Chestiunea amenzilor fiind studiată de noi în *Curierul Judiciar* No. 53/903, ne referim la cele spuse acolo.

În ce privește chestiunea de a se ști câți lei amendă fac o zi de închisoare, de asemenea această chestiune am studiat-o în *Curierul Judiciar* No. 62/900 și 58/902. D-l I. Tanoviceanu, în cursul său de drept penal ce ar face onoare or cărei universități (v. II, 1914 urm.), studiază chestiunea și insistând asupra controversei, se pronunță în sensul tribunalului Dorohoi, adică că art. 399 c. p. se aplică la art. 28 și 30 c. p. Cu toată părerea noastră contrară, trebuie să constatăm că soluțiunea tribunalului Dorohoi e cea admisă de jurisprudență.

ȘTEFAN SCRIBAN

JUDECATORIA URBANA OCOLUL I GALAȚI

Audiența de la 15 Martie 1913

Cartea de Judecată No. 718.

Poprire. — Moratoriu. — Acordarea lui — Dacă o poprire poate fi ordonată sau menținută în timpul moratorului. — (Art. 839 c. com.).

Deși legiuitorul, prin art. 839 c. com., declară că numai urmărirea nu se pot exercita sau continua pe timpul moratorului, astfel că o măsură ce ar avea de scop conservarea și asigurarea debitorului precum e poprirea, pare că ar putea fi menținută, însă, o asemenea interpretare ce s'ar da acestui text de lege, este contrarie intențiunii legiuitorului, întrucât aceasta rezultă în mod evident din toate dispozițiunile ce tribunalul este obligat a lua, odată cu moratoriul ce acordă.

S'a luat în cercetare contestațiunea introdusă de Iosef M. Solomon din Galați în contra poprirei înființate de Banca M. Schapira din Galați, în baza încheerii din 5 Noembrie 1912.

La apelul nominal au răspuns contestatorul asistat de d-l av. Gr. L. Trancu-Iași

Judecata.

Asupra prezentei contestațiuni:

Având în vedere susținerile și opunerile părților și actele din dosar;

Având în vedere că Iosef M. Solomon din Galați prin petiția înreg la No. 1 85 din 1913 a cerut ridicarea poprirei înființate după cererea firmei Banca M. Schapira prin proprietarul firmei N. Schapira din Galați, în mânele societății de asigurare «Agricola» din București, pe sumele de bani ce urmează să se plătească de această societate drept despăgubire pentru incendiul suferit la magazinul său din Galați până la concurența sumei de 2172 lei, pentru care i s'a intentat acțiune înaintea acestei instanțe;

Având în vedere că firma Banca N. Schapira având a lua mai multe sume de bani de la Iosef Solomon i-a intentat acțiune înaintea acestei instanțe, iar cu petiția reg. la No. 12657 din 1912 a cerut a se popri în mânele soc. de asigurare «Agricola» din București ori-ce sume ar avea de luat ca despăgubire din incendiul până la concurența sumei de 2172 lei, cerere ce a fost admisă prin încheierea din 5 Noembrie 1912 iar poprirea înființată de către Prefectura poliției capitalei la 19 Noembrie 1912, prin procesul-verbal cu aceiași dată aflat la dosar;

Având în vedere că contestatorul își întemeiază cererea sa pe baza dispozițiunilor art. 839 cod. com., susținând că acordându-i-se un moratoriu de 6 luni, urmează ca să i se ridice poprirea, întrucât conform dispozițiunilor sau citatului articol, în timpul moratorului creditorii nu mai pot întreprinde sau continua nici un act de urmărire contra debitorului, căci altfel încredințarea patrimoniului ar fi iluzorie;

Că creditorii a opas faptul că în speță nu se aplică

dispozițiunile art. 839 cod. com., întrucât poprirea are un caracter conservator și e intervenită înainte de acordarea moratorului;

Având în vedere că tribunalul Covarului, secția II, prin sentința comercială No. 157 din 1912 a acordat contestatorului un moratoriu pe timp de 6 luni cu începere dela 7 Decembrie 1912, încredințându-i întreg patrimoniul său în scopul de a continua mai departe comerțul, numind o comisiune compusă dintre creditori pentru a supraveghea conducerea comerțului și integritatea patrimoniului și obligându-l a depune tribunalului din 15 în 15 zile situațiunea despre încasările și plățile făcute;

Având în vedere că legiuitorul, prin art. 835 și urm. cod. com. a dat creditorilor și tribunalului facultatea să propună și să ordone toate condițiile și modalitățile garantatoare sub cari să se acorde un moratoriu;

Că, pe lângă aceste măsuri preliminare, legiuitorul, prin art. 837 al 4 cod. com., impune tribunalului ca odată cu acordarea moratorului să numească o comisiune de creditori cari să supravegheze administrațiunea și lichidarea patrimoniului căzut în faliment;

Că în fine, pentru a preîntâmpina reaua credință, prin art. 841 cod. com., se mai dă facultatea atât fiecărui creditor, cât și tribunalului din oficiu să revoace moratoriul înadată ce purtarea ulterioară a debitorului inspiră neîncredere;

Având în vedere și dispozițiunile art. 839 cod. com., care dispune că în timpul moratorului nici un act de urmărire nu se va putea întreprinde sau continua contra debitorului și nici o acțiune nu se va putea intenta sau continua contra lui dacă nu rezultă din faptele posteroare acordării moratorului;

Având în vedere că desi legiuitorul prin acest articol declară că numai urmărirea nu se pot exercita sau continua astfel că o măsură ce ar avea de scop conservarea și asigurarea debitorului pare că ar putea fi menținută;

Considerând însă că o asemenea interpretare ce s'ar da acestui text de lege este contrarie intențiunii legiuitorului, întrucât aceasta rezultă în mod evident din toate dispozițiunile ce tribunalul este obligat a lua odată cu moratoriul ce acordă;

Considerând că dacă s'ar permite menținerea poprirei sau sechestrelor aplicate de către un creditor, dispozițiunea prevăzută de către legiuitor prin art. 839 cod. com. ar deveni iluzorie și nu ar mai avea rațiune de a exista, întrucât sunt de natură de a împiedica continuarea lichidării, imobilizând și izbind de indisponibilitate parte sau totul din averea debitorului lor, făcându-l să piardă tot beneficiul și toate avantajele moratorului;

Că poprirea înființată de firma Banca M. Schapira are acest caracter, căci imobilizând sumele de bani ce le are de primit contestatorul, îl împiedică pe acesta de a face plățile și lichidarea patrimoniului;

Că așa dar contestațiunea fiind întemeiată, urmează a fi admisă ca atare și a se dispune ridicarea poprirei înființate de către Bancă;

Văzând și dispozițiile art. 140 procedura civilă;

Pentru aceste motive, admite contestația, etc.

Magistrat stagiar (*) Paraschiv S. Panaite-scu

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE ¹⁾

CASATIE S. I

Recursantul Niță Pescaru prin d-l avocat Lascăr D-trin.

Intimatul D-tra Pescaru prin d-l avocat Vășinescu.

Prescripțiune. — Dacă împărțeala se poate

¹⁾ Deciziile ale căror spețe sunt însemnate cu stelută * prezentând o importanță juridică deosebită, vor fi publicate în extenso în numerele viitoare.

Redacția

cere contra aceluia care opune prescripțiunea. — Art. 729 și 1846 c. civ.

1. După art. 729 c. civ., împărțeala nu se poate cere contra aceluia care opune prescripțiunea, adică, care a exercitat o posesiune în termenul și condițiunile cerute de art. 1846 și urm. c. civil.

Prin urmare, violează dispozițiunile art. 729 c. civ. tribunalul când respinge prescripțiunea achizitivă numai pe simplu motiv că intimatul a recunoscut că nu s'a împărțit cu reclamantul asupra pământului ce deține. (Cas. s. I, decizia No. 169 din 26 Februarie 1913, prin care s'a casează sentința Trib. Putna, No. 160/907).

Recurentul Minist. Domeniilor prin d-l avocat M. Cristea.
Intimații Ceata locuiri. Borosleni prin d-l avocat T. Frumuseanu.

***Prescripția de 10 ani. — Scopul ei. — Improprietărea locuitorilor cu o întindere de pământ mai mare decât cea cuvenită. — Obligațiunea locuitorilor de a restitui prisosul. — Dacă ei se pot liberă de această obligațiune decât prin prescripția de 30 ani.**

2. Prescripțiunea achizitivă de 10 ani cu bună credință și just titlu are de scop acoperirea oricărui vițiu rezultând din lipsa dreptului de proprietate al autorului transmisiunii, iar nu o transmitere făcută de adevăratul proprietar precum ar fi Statul, care a investit pe locuitorii cu dreptul de proprietate din chiar momentul improprietării lor.

În acest caz, dacă Statul constată că din eroare a dat locuitorilor improprietăriți după legile rurale o întindere de pământ, peste ce era obligat a le da, locuitorii devin debitori ai prisosului nedatorit și nu se pot libera de obligațiunea de restituire decât prin prescripțiunea liberatorie de 30 ani. (Cas. s. I, decizia No. 195, din 5 Martie 1913, prin care se casează decizia C. de apel Craiova, s. I, No. 49/912).

CASAȚIE S. II

Recurentul Iancu Talpă, lipsă.

Drept electoral. — Comună rurală. — Formarea listelor electorale. — Deciziile consiliului comunal. — Neapelabilitatea lor. — Art. 24 l. permanenței listelor electorale.

1. Deciziile consiliilor comunale rurale pentru formarea listelor electorale nu sunt susceptibile nici de apel, nici de recurs în casație. (Cas. II, decizia elect. No. 18 din 22 Februarie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei electorale a comis. comunale din com. Bucecea, jud. Botoșani).

Recurentul Primul Proc. al Trib. Buzău în cauza lui Gh. S. Marin.

Ministerul Public prin d-l Procuror M. I. Zamfirescu.

Repaos duminical. — Infrațiune. — Constatărea. — Jendarm. — Ofțer competent. — Art. 10 legea repaosului duminical.

2. După dreptul comun, ofțerii de poliție judiciară au puterea de a constată orice infrațiune penală calificată de lege ca crimă, delict sau contravențiune.

La acest principiu nu s'a făcut nici-o derogare prin art. 10 din legea asupra repaosului duminical; din contră, legiuitorul, în dorința unei mai eficace aplicări și respectări a dispozițiilor acestei legi, a întins dreptul de

constatare a infrațiunilor, în afară de ofțerii de poliție judiciară, și la persoanele enumerate în citatul articol. Prin urmare, tribunalul interpretează greșit art. 10 din legea repaosului duminical, când judecă că procesul-verbal încheiat de șeful postului de jandarmi e dresat de un ofțier necompetent. (Cas. s. II, decizia penală No. 256 din 6 Februarie 1913 prin care s'a casat sentința Trib. Buzău s. I No. 1492/912).

Recurentul Leopold Marcovici ș. a., prin d-i avocat P. Sorescu
Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Hotărîre penală. — Circumstanțe atenuante. — Nearătarea anume în ce consistă ele. — Dacă se poate cere casarea. — Pasiunea jocului de cărți. — Dacă constituie o scuză care apără de pedeapsă. — Soluție negativă.

3. a) Pasiunea jocului de cărți, sub împériul căreia inculpatul a săvârșit delictul, nu constituie vre-una din scuzele sau împrejurările prevăzute de lege care să apere de pedeapsă.

b) Nu se poate cere casarea unei hotărîri de către partea condamnată, pe motiv că nu se spune anume ce circumstanțe atenuante s'au avut în vedere, din moment ce dânsa a beneficiat de fapt de circumstanțe ușurătoare. (Cas. II, decizia penală No. 309 din 13 Februarie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței trib. Trib. Ilfov, s. III, No. 1386 912).

Cererea făcută de Ion G. Boboc, de a se revizui decizia Înaltei Curți 875/911 No. în materie penală.

Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Revizuire în casație. — Materie criminală. — Neadmisibilitate. — Art. 429 și 442 pr. pen.

4. Revizuirea fiind o cale extraordinară, ea nu poate fi admisă de cât acolo unde legea o prevede. Nu numai că legea organică a Curții de casație nu prevede calea revizuirii în contra deciziunilor pronunțate de dânsa, dar art. 429 și 442 pr. penală prevăd în mod expres că deciziunile de respingere ale Înaltei Curți nu mai pot fi atacate sub nici un pretext pentru nici un mijloc și sub nici un mod.

(Cas. s. II, decizia penală 395 din 25 Februarie 1910 prin care s'a respins cererea de a se revizui decizia Înaltei Curți No. 875/911).

Recurentul Gh. D. Lambru prin d-l avocat I. Hera.
Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Jurați. — Chestiuni. — Precuțetarea și pândirea. — Circumstanțe deosebite. — Chestiuni deosebite. — Art. 227, 228, 367 și 284 pr. pen.

5. a) Dacă prin procesul-verbal de audiență se constată că președintele Curții cu jurați a dat șefului gărzii de serviciu ordinul prevăzut de art. 367 pr. penală, această constatare trebuie a fi crezută până la înscirarea în fals și cerințele art. 367 sunt îndeplinite.

b) Dispozițiunile art. 284 pr. pen. sunt indeplinite, când se constată din actele dosarului că lista juraților a fost comunicată acuzatului în ajunul zilei de judecată.

c) Legea prin art. 227 și 228 pr. pen. face din pre-cugetare și din pândire două circumstanțe agravante deosebite una de alta, arătând elementele fiecăreia din aceste circumstanțe, de unde urmează că două chestiuni deosebite trebuiesc a fi puse juraților, când ele rezultă din actul de acuzare sau din dezbateri și răspunsul juraților într'un sens asupra uneia din ele nu implică rezolvarea celeilalte. (Cas. II, decizia penală No. 412 din 26 Februarie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței trib. Muscel No. 11/1913.)

Cererea făcută de d-l Procuror-general de pe lângă Inalta Curte, de a se regulă competența, în cauza lui D. Antonescu.

Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Competința penală a tribunalului. — Ofițer de stare civilă. — Faptul prev. de art. 62 și 54 c. civil.

6. Faptul unui ofițer de stare civilă de a insera în mai multe acte de căsătorie că nu există contract de căsătorie, deși asemenea contracte au existat anterior celebrării căsătoriei, este prevăzut și pedepsit de art. 62 și 54 c. civil cu amenda de 300 lei și este de competența tribunalului de a fi judecat, întrucât art. 51 l. j. p. dă în competența judecătorilor numai contravenția prevăzută de art. 36 c. civil. (Cas. s. II, decizia penală No. 414 din 26 Februarie 1913, prin care s'a regulat competența trimițând afaceria la trib. Vâlcea).

CASAȚIE S. III

Recurentul Gh. Paicu, prin d-l avocat Paicu.

Intimata Prim. Capitalei, lipsă.

Ministerul Public prin d-l Procuror-general Sc. Popescu.

Curte de Conturi. — Competință. — Cerere de prescripție a dărilor comunale. — Art. 6 legea constat. contrib. directe și art. 130 l. contabil. statului.

1. Prin art. 6 din legea de constatare și percepere a veniturilor comunale se prevede că sunt aplicabile comunelor legea comptabilității generale a statului, de unde urmează că Curtea de compturi, care după art. 130 din legea comptabilității statului este competentă să judece cererile de prescripție a sumelor datorite statului, este competentă să judece și cererile de prescripție a diferitelor dări comunale. (Cas. s. III, decizia No. 71 din 5 Februarie 1913, prin care s'a casat decizia Curței de compturi, s. II, No. 450/912).

Recurentul G. Paraschivescu-Ciarcu, tutor al interzisului Al. Carazisu, în persoană.

Intimatul Ministerul de fin. prin d-l avocat C. Marinescu.

Ministerul Public prin d-l Procuror-general Sc. Popescu.

Taxe succesoriale. — Decizie ministerială. —

Comunicarea ei prin agenți administrativi. — Valabilitatea comunicării. — Moștenitor interzis. — Comunicare făcută în persoana consiliului său judiciar. — Art. 322 pr. civ. și art. 66 l. timbrului.

2. După art. 322 din pr. civ., hotărârile date contra interzișilor se comunică, pentru curgerea termenului de apel, consiliului judiciar, iar nici de cum în persoana interzisului asistat de consiliul său judiciar.

Este valabilă, dar, comunicarea deciziei Minist.-rului de Finanțe pentru impunere la taxe succesoriale, făcută în persoana consiliului judiciar prin agenți administrativi, iar nu prin portărei, cum prevede art. 66 din legea timbrului, care nu prescrie sub pedeapsă de nulitate acest mod de comunicare. (Cas. s. III, decizia No. 78 din 8 Februarie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței trib. Ilfov, s. III, No. 676/912).

Recurentul Ministerul de fin. prin d-l avocat C. Marinescu.
Intimatul T. Mărgineanu, prin d-l avocat G. Anghelescu.

Urmărire din partea statului. — Amendă. — Grade de urmărire. — Aplicarea lor. — Interruperea prescripției. — Neadmiterea altui mod de întrerupere. — Art. 9 l. urmăriri.

3. Art. 9 din legea de urmărire arată că gradele de urmărire sunt somațiunea, sechestrul și vânzarea, de unde urmează că dacă instanța de fond constată că singurul act de urmărire pentru plata unei amenzi este somația, dela care nu s'a mai făcut nici un alt act de urmărire în sensul art. 9, timp de 3 ani, cu drept cuvânt o declară prescrisă, deși în acel interval a urmat oarecare corespondență între administrația financiară cu Casa de depuneri, care nu poate fi considerată ca acte de urmărire care să poată întrerupe prescripția, nefiind prevăzută de art. 9 din legea de urmărire. (Cas. s. III, No. 79 din 8 Februarie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Buzău, s. II, No. 257/912).

Ecouri dela examenele de drept

XVII

— Care este natura funcțiilor în vremea Republicei romane?

— Funcțiunile erau nestabile, fiindcă oamenii se gândeau mai mult la administrația statului și nu dădeau mare importanță funcțiilor, și fiindcă se așteptau la împărțire! Funcționarii erau aleși de popor și scoși din funcțiune tot cu avizul poporului!

Rugăm stăruitor pe onorații noștri abonați din provinciile ca abonamentele datorite să le achite numai prin mandat postal direct la Redacția ziarului *Curierul Judiciar*, pe numele d-lui Codreanu, proprietarul ziarului, singurul în drept a face încasările, iar cei din capitală să platească ca și până acum vechiului nostru încasator Tudoroiu sau ajutorului său C. Petculescu.